

Библиотека
Прозна путовања

Наслов оригинала
Astrid Lindgren
Pippi Långstrump

© Astrid Lindgren 1945 / The Astrid Lindgren Company
Prvo izdanje 1945, Raben & Sjogren, Švedska
© за српски језик ODISEJA
www.astridlindgren.se

Објављивање ове књиге помогао је Шведски савет за културу

KULTURRÅDET

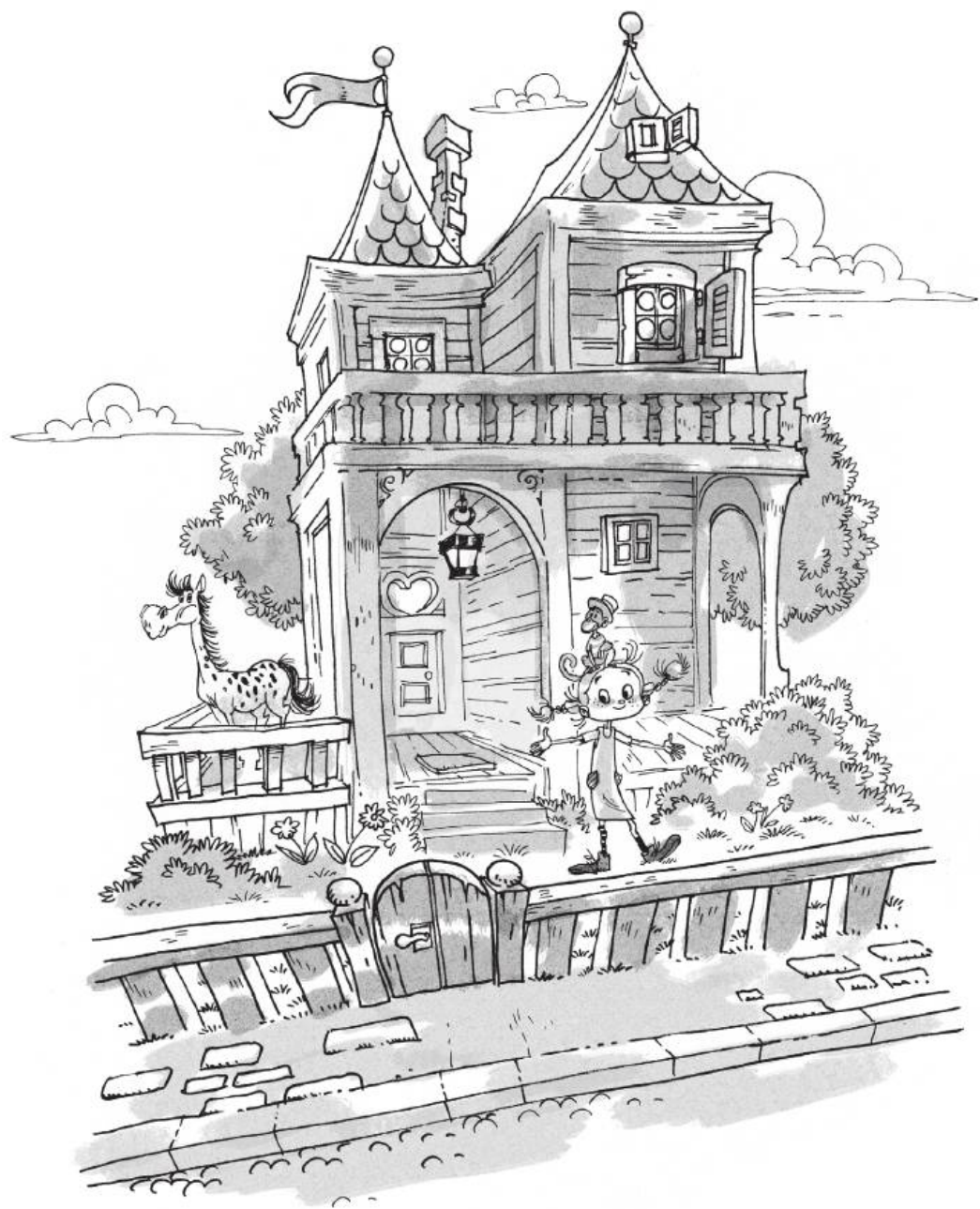
Астрид Линдгрен

Пипи Дуга Чарапа

Превела са шведског
Славица Агатоновић

Илустровао
Тихомир Челановић

Одисеја
Београд, 2020.

Пипи се усељава у Вилу Вилоброду

На крају малог, малецког града налазио се запуштени врт. У њему је била стара кућа, а у кући Пипи Дуга Чарапа. Имала је девет година и живела је сасвим сама. Није имала ни маму ни тату, и то је заправо било баш лепо, јер тако није било никога ко ће да јој каже да иде на спавање баш кад јој је најлепше, и никог да је тера да пије риблије уље баш кад се њој приједу бомбоне.

Некад давно Пипи је имала оца кога је страшно волела. Па, имала је наравно и маму, али то је било толико давно да се тога уопште није

сећала. Мама
је умрла кад
је Пипи била
скроз мала,

мала беба која је тако
страшно плакала у колевци
да нико није могао да издржи
у њеној у близини. Пипи је ве-
рвала да сада њена мама седи на
небу и кришом гледа своју девој-
чицу кроз рупу, и Пипи јој је често
махала и говорила:

„Не брини! Ја се увек снађем!”

Пипи није заборавила свог тату.
Он је био поморски капетан и
пловио је великим морима, и

Пипи је пловила с њим на његовом броду све док тата
једног дана, за време олује, није слетео у море и не-
стао. Али Пипи је била сасвим сигурна да ће се он
једног дана вратити. Она уопште није веровала да се
удавио. Веровала је да је доспео на острво пуно до-
мородаца, да је њен тата постао краљ свих домородаца
и да се по читав дан шетка по острву са златном кру-
ном на глави.

Моја мама је анђео и мој тата је краљ домородаца, а
бога ми, нема свако дете тако fine родитеље, Пипи је
имала обичај да каже. Чекајте само да мој тата напра-
ви нови брод, доћи ће по мене и онда ћу постати до-
мородачка принцеза. Опа-ла, какво ће то бити весеље!

Њен тата је пре
много година
купио стару
кућу окру-
жену вртом.
Мислио је да ће
тамо живети са
Пипи кад остари и
више не буде имао
снаге да плови мо-
рима. Али онда се десио
пех да га олуја баци у море,

и Пипи је, чекајући да се врати, кренула право кући
у Вилу Вилобрду. Тако се звала њена кућа, која је
тамо чамила намештена, спремна и чекала. Једне
летње вечери поздравила се са свим морнарима на
татином броду. Они су баш много волели Пипи, и
Пипи је баш много волела њих.

„Збогом, момци”, рекла је Пипи и све их редом по-
љубила у чело. „Не брините за мене. Ја се увек сна-
ђем!”

Понела је две ствари с брода.
Малог мајмуна који се звао Чика
Нилсон – добила га је од свог тате
– и велику путну торбу пуну дуката.
Морнари су стајали код ограда и гле-
дали за Пипи докле год су могли да је
виде. Ходала је одлучно не осврћући се, са
Чика Нилсоном на рамену и торбом у руци.

„Чудно неко дете”, рекао је један морнар и обрисао сузу из ока кад је Пипи нестала у даљини.

Био је у праву. Пипи јесте била веома чудно дете. Најчудније код ње било је то што је била тако јака. Била је тако страшно јака да на читавом свету није било полицајца јаког као она. Могла је да подигне увис читавог коња кад хоће. А хтела је. Имала је свог коња којег је купила за један дукат из своје ризнице истог дана кад се вратила у Вилу Вилобрду. Увек је желела да има свог коња. И сад је он живео на веранди. Али кад је Пипи хтела да ту пије поподневну кафу, подигла би га као ништа и однела у врт.

Поред Виле Вилобрде налазио се други врт и нека друга кућа. У тој кући живели су један тата и једна мама са своје двоје мале слатке деце, дечаком и девојчицом. Дечак се звао Томи, а девојчица Аника.

То су била два веома добра, лепо васпитана и послушна детета. Томи никад није гризао нокте, увек је

радио оно што га мама замоли. Аника није изводила бесне глисте кад не може да истера своје, и увек је била веома уредна у малим, лепо испегланим памучним хаљинама и добро је пазила да их не испрља. Томи и Аника су се лепо играли у врту, али често би пожелели још неко друштво за игру, и у време када је Пипи још пловила морима са својим татом, имали су обичај да блеје код оградe и једно другом кажу:

„Баш глупо што се нико не усели у ону кућу! Неко би требало тамо да живи, неко ко има децу.”

Те лепе летње вечери, када је Пипи први пут прешла праг Виле Вилобрде, Томи и Аника нису били код куће. Отишли су на недељу дана у посету баби. Зато нису имали појма да се неко уселио у суседну вилу, и када су првог дана након повратка стајали код своје капије и гледали на улицу још нису знали да су стварно добили друштво за игру, и то тако близу. Баш док су тако стајали и питали се шта да раде, и да ли ће се можда десити нешто лепо тог дана, или ће бити неки онако безвезан дан као кад немају шта да раде, баш тада се капија Виле Вилобрде отворила и изашла је мала девојчица. Била је то најчуднија девојчица коју су Томи и Аника видели. Пипи Дуга Чарапа је управо кренула у јутарњу шетњу. Овако је изгледала:

Коса јој је била наранџаста као шаргарепа и била је уплетена у две тврде плетенице које су штрчале у страну. Нос јој је личио на кромпирић и сав је био истачкан пегама. Испод носа су била веома широка уста пуна здравих, белих зуба. Хаљина јој је била прилично необична. Пипи ју је сама сашила. Требало је

да буде плава, али није било довољно плавог платна, па је Пипи морала да ту и тамо пришије и мало црвених закрпа. На њеним дугим, мршавим ногама биле су дугачке чарапе, једна смеђа, друга црна. И имала је црне ципеле које су биле тачно двоструко дуже од њених стопала. Те ципеле јој је тата купио у Јужној Америци, велике да би могла мало да расте у њима, а

Пипи никад није пожелела друге.

Томи и Аника су посебно избечили очи кад су угледали мајмуна који је седео на рамену непознате девојчице. То је био мали мајмун, обучен у плаве панталоне и жуту јакну са

белим сламнатим шеширом.

Пипи је ходала улицом. Једна нога јој је била на тротоару, а друга у сливнику. Томи и Аника су гледали за њом докле год су могли да је виде. Убрзо се вратила. И сад је ходала унатрашке, да не би морала да се окрене кад иде кући. Зауоставила се кад је дошла наспрам Томијеве и Аникине капије. Деца су се ћутке гледала. Напоследку је Томи рекао:

„Зашто си ходала унатрашке?“

„Зашто сам ходала унатрашке?“ – рекла је Пипи. „Пазар не живимо у слободној земљи? Зар не смеш да

ходаш како хоћеш? А, да ти кажем, у Египту сви људи ходају тако, и нико не мисли да је то и најмање чудно.”

„Откуд ти то знаш?” – питао је Томи. „Ниси ваљда била у Египту?”

„Да ли сам била у Египту?! Па, да знаш да јесам. Била сам свуда на целој земаљској кугли и видела много чудније ствари од људи који ходају унатрашке. Питам се шта би рекао да сам ходала на рукама као што раде у Индокини?”

„Е сад, вала, лажеш”, рекао је Томи.

Пипи је мало размишљала.

„Да, у праву си. Лажем”, рекла је тужно.

„Ружно је лагати”, рекла је Аника кад се коначно усудила да отвори уста.

„Да, *веома* је ружно лагати”, рекла је Пипи још тужније. „Али, знаш, с времена на време заборавим на то. И како уопште можеш да тражиш од малог детета чија је мама анђео а тата краљ домородаца и које је читавог живота само пловило морем, да увек говори истину? И узгред”, рекла је и читаво пегаво лице је синило, „да вам кажем, у Конгу нико живи не говори истину. Они по читав дан лажу. Почну у седам ујутро и лажу све док сунце не зађе. Тако да ако ја некад

случајно нешто слажем, пробајте да ми опростите и да се сетите да је то само зато што сам предуго била у Конгу. А можемо ваљда ипак да будемо другари?”

„Наравно”, рекао је Томи осетивши одједном да ово сигурно неће бити један од оних досадних дана.

„А зашто не дођете код мене на доручак?” – питала је Пипи.

„Па”, рече Томи, „што да не? Хајде, идемо!”

„Хајдемо”, рекла је Аника, „одмах!”

„Али прво морам да вас упознам с Чика Нилсоном”, рекла је Пипи. И онда је мајмунчић скинуо шешир и учтиво их поздравио.

Потом су прошли кроз разглављену капију у врту Виле Вилобрде и пошли шљунчаном стазом крај које су расла прастара стабла, која су се чинила баш добра за пентрање, до виле и изашли на веранду. Ту је стајао коњ и грицкао зоб из чиније за супу.

„Зашто, побогу, држиш коња на веранди?” – питао је Томи. Сви коњи које је он знао живели су у штали.

„Па”, рекла је Пипи разборито, „у кухињи би ми само сметао. А у салону му је тесно.”

Томи и Аника су потапшали коња и онда су продужили у куху. Састојала се од кухиње, салона и спаваће собе.

Али изгледало је као да је Пипи ове недеље заборавила на спремање. Томи и Аника су се опрезно освртали, да онај краљ домородаца случајно не седи у неком ћошку. Никад у животу нису видели краља домородаца. Али никакав тата није био на видiku, а није ни мама, и Аника је забринуто питала:

„Ти овде живиш потпуно сама?”

„Ма, какви”, рекла је Пипи. „Овде живе и Чика Нилсон и коњ.”

„Добро, али, мислим, зар ти мама и тата нису ту?”

„Нису, ни случајно”, рекла је Пипи весело.

„Али ко ти онда каже кад треба да идеш у кревет увече и тако то?” – питала је Аника.

„То сама радим”, рекла је Пипи. „Прво кажем једном сасвим љубазно, и ако не послушам, онда још једном кажем оштро, и ако ни тад нећу да послушам, онда добијем батине, нема шта.”

Томи и Аника је нису сасвим разумели, али помислили су да је то можда неки добар начин да се деца потеряју на спавање. А сад су дошли у кухињу и Пипи је дрекнула:

„Сад ћемо да мутимос палачинкосе,
сад ћемо да сервирамос палачинкосе,
сад ћемо да печемос палачинкосе.”

И онда је донела три јајета и бацила их високо у ваздух. Једно јој је пало на главу и разбило се, па јој се жуманце разлило све до очију. А остала је вешто ухватила у шерпу где су се смрскала.

„Стално слушам како је жуманце добро за косу”, рекла је Пипи и обрисала очи. „Сад ћете да видите како ће да ми расте коса, све у шеснаест. А у Бразилу сви људи иду са јајима у коси. Па зато тамо нема ћелаваца. Само је једном

био неки чича који је био тако блесав да је појео јаја уместо да их намаже на косу. Зато је стварно оћелавио и када се појављивао на улицама настала би толика узбуна да су морали да интервенишу полицајци са воки токијем.”

Док је говорила, Пипи је прстима вешто извадила љуске из шерпе. Сад је узела четку за купање која је висила на зиду и почела да мути тесто за палачинке, тако жустро да је прскало по зидовима. На крају је сипала оно што је остало у тигањ за палачинке који је стајао на шпорету. Кад се палачинка испекла с једне стране, бацила ју је скоро до плафона тако да се окренула у ваздуху и поново је ухватила у тигањ. Кад је била готова, бацила ју је на други крај кухиње, право у тањир који је стајао на столу.

„Једите”, викнула је, „једите пре него што се охлади!”

И Томи и Аника су јели и помислили су да је пала-
чинка веома укусна. После их је Пипи замолила да
пређу у салон. Тамо је био само један комад наме-
штаја. То је била велика, огромна комода с гомилом
малих, мајушних фиока. Пипи је отварала фиоке и
показивала Томију и Аники сва блага која тамо чува.
Било је чудних птичјих јаја и
необичних шкољки и ка-
менчића, финих ку-
тијица, љупких
сребрних огле-
далаца, бисер-
них огрлица и
многих других
ствари које су

Пипи и њен тата купили
на својим путовањима око земаљске
кугле. Пипи је својим новим другарима дала по по-
клон за успомену. Томи је добио бодеж са светлуца-
вом седефном дршком, а Аника је добила кутијицу
чији је поклопац био покривен ружичастим шкољ-
кама. У кутији је био прстен са зеленим каменом.

„Како би било да сад одете кући”, рекла је Пипи, „да
бисте сутра опет могли да се вратите? Јер ако не одете,
не можете ни да се вратите. А то би била штета.”

Тако су мислили и Томи и Аника. И онда су отишли
кући. Прошли су поред коња који је појео зоб и
изашли на капију врта Виле Вилобрде. Чика Нилсон
им је махао шеширом док су одлазили.